

Le nom par lequel vous êtes appelés

Par B. Corey Cuvelier
des soixante-dix

Nimi, jolla teitä kutsutaan

Vanhin B. Corey Cuvelier
seitsemänkymmenen koorumista

Conférence générale d'octobre 2025

Que signifie être appelé par le nom du Christ ?

Le président Nelson a enseigné que si le Seigneur nous parlait directement, la première chose qu'il s'assurerait que nous comprenions est notre véritable identité : nous sommes enfants de Dieu, enfants de l'alliance et disciples de Jésus-Christ. Tout autre identifiant finira par nous décevoir.

J'en ai moi-même fait l'expérience quand mon fils aîné a reçu son premier téléphone portable. Avec beaucoup d'enthousiasme, il a commencé à enregistrer dans ses contacts le nom des membres de sa famille et de ses amis. Un jour, j'ai remarqué que sa mère l'appelait. Sur l'écran s'affichait le nom « Mère ». C'était un choix sensé et distingué et, je l'admets, un signe de respect envers celle qui est le meilleur parent chez nous. Naturellement, cela a éveillé ma curiosité. Quel nom m'avait-il donné ?

J'ai fait défiler ses contacts, supposant que si Wendi était « Mère », je devais être « Père ». Je n'ai pas trouvé. J'ai cherché « Papa ». Toujours rien. Ma curiosité s'est transformée en légère inquiétude. M'appelait-il « Corey » ? Non. En désespoir de cause, je me suis dit : « Nous sommes des joueurs de foot, peut-être qu'il m'a appelé 'Pelé.' » Mais je rêvais sans doute un peu. Finalement, j'ai appelé son numéro et deux mots sont apparus sur son écran : « Pas Mère » !

Frères et sœurs, par quel nom êtes-vous appelés ?

Jésus a appelé ceux qui le suivaient par de nombreux noms : disciples. Fils et filles. Enfants des prophètes. Brebis. Amis. Lumière du monde. Saints. Chacun d'eux a une signification éter-

Mitä tarkoittaa se, että meitä kutsutaan Kristuksen nimellä?

Presidentti Russell M. Nelson opetti, että jos Herra puhuisi meille suoraan, niin ensimmäisenä Hän varmistaisi meidän ymmärtävän oman todellisen identiteettimme: me olemme Jumalan lapsia, liiton lapsia ja Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia. Mikä tahansa muu nimitys tuottaa meille lopulta pettymyksen.

Opin tämän omakohtaisesti, kun vanhin poikamme sai ensimmäisen matkapuhelimen. Hän alkoi hyvin innoissaan lisätä perheensä ja ystäviensä nimiä yhteystietoihinsa. Eräänä päivänä huomasin, että hänen äitinsä soitti. Näytölle ilmestyi nimi "Äiti". Se oli järkevä ja arvokas valinta – ja myönnän, että se oli osoitus kunnioituksesta kotimme vanhemmista parempaa kohtaan. Luonnollisesti kiinnostuin. Minkä nimen hän oli antanut minulle?

Selasin hänen yhteystietojaan olettaen, että jos Wendi oli "Äiti", minä olin varmaan "Isä". Ei löytynyt sellaista. Etsin "Iskää". Ei löytynyt sellaista. Uteliaisuuteni vaihtui lieväksi huoleksi. "Kutsuuko hän minua nimellä 'Corey'?" Ei. Viimeisenä yrityksenä ajattelin: "Pelaamme jalkapalloa – ehkä hän kutsuu minua Peléksi." Toiveajattelua. Lopulta soitin itse hänen numeroonsa, ja hänen näytölleen tuli kaksi sanaa: "Ei äiti"!

Veljet ja sisaret, millä nimellä teitä kutsutaan?

Jeesus kutsui seuraajiaan monilla nimillä: Opetuslapset. Pojat ja tyttäret. Profeettojen lapset. Lampaat. Ystävät. Maailman valo. Pyhät. Kullakin on iankaikkinen merkitys, ja ne tähdentävät hen-

nelle et souligne une relation personnelle avec le Sauveur.

Mais parmi ces noms, il en est un qui s'élève au-dessus des autres, le nom du Christ. Dans le Livre de Mormon, le roi Benjamin a enseigné avec puissance :

« Il n'y a aucun autre nom donné par lequel le salut vienne ; c'est pourquoi, je voudrais que vous preniez sur vous le nom du Christ. [...] »

« Et il arrivera que quiconque fait cela se trouvera à la droite de Dieu, car il connaîtra le nom par lequel il est appelé ; car il sera appelé par le nom du Christ. »

Les personnes qui prennent sur elles le nom du Christ deviennent ses disciples et ses témoins. Dans le livre des Actes, nous lisons qu'après la résurrection de Jésus-Christ, des témoins choisis ont reçu le commandement de témoigner que quiconque croyait en Jésus, était baptisé et recevait le Saint-Esprit recevait la rémission de ses péchés. Ceux qui recevaient ces ordonnances sacrées se joignaient à l'Église, devenaient des disciples et étaient appelés chrétiens. Le Livre de Mormon décrit aussi les personnes qui croient au Christ comme étant des chrétiens et le peuple de l'alliance comme étant « les enfants du Christ, ses fils et ses filles ».

Que signifie être appelé par le nom du Christ ? Cela signifie contracter et respecter des alliances, se souvenir toujours de lui, respecter ses commandements et être « disposés à [...] être les témoins de Dieu en tout temps et en toutes choses ». Cela signifie se tenir aux côtés des prophètes et des apôtres lorsqu'ils portent le message du Christ avec sa doctrine, ses alliances et ses ordonnances, dans le monde entier. Cela signifie aussi servir autrui pour soulager la souffrance, être une lumière et apporter à tous l'espérance en Christ. Bien sûr, c'est une quête qui dure toute la vie. Le prophète Joseph Smith a enseigné : « C'est un état auquel aucun homme n'est jamais arrivé en un instant. »

Étant donné que le chemin du disciple demande du temps et des efforts bâtis « ligne sur ligne, précepte sur précepte », il est facile de se laisser prendre par les titres du monde. Ceux-ci n'ont qu'une valeur temporaire et ne suffiront jamais à eux seuls. La rédemption et les choses de l'éternité ne viennent que « dans et par l'intermédiaire du saint Messie ». Par conséquent, suivre le conseil du prophète de faire de sa vie de disciple une priorité est un choix à la fois oppor-

kilökohtaista suhdetta Vapahtajaan.

Mutta näistä nimistä yksi kohoaa ylitse muiden – Kristuksen nimi. Mormonin kirjassa kuningas Benjamin opetti voimallisesti:

”Muuta nimeä ei ole annettu, jonka kautta pelastus tulee; sen tähden minä tahdon, että te otatte päällenne Kristuksen nimen. – –

Ja tapahtuu, että jokaisen, joka tekee tämän, havaitaan olevan Jumalan oikealla puolella, sillä hän on tunteva sen nimen, jolla häntä kutsutaan; sillä häntä kutsutaan Kristuksen nimellä.”

Niistä, jotka ottavat päälleen Kristuksen nimen, tulee Hänen opetuslapsiaan ja todistajiaan. Apostolien teoissa kerrotaan, että Jeesusuksen Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen valittuja todistajia käskettiin todistamaan, että jokainen, joka uskoi Jeesusukseen, otti kasteen ja vastaanotti Pyhän Hengen, saisi syntinsä anteeksi. Ne, jotka saivat nämä pyhät toimitukset, kokoontuivat seurakunnan kanssa, heistä tuli opetuslapsia, ja heitä kutsuttiin kristityiksi. Mormonin kirja kuvailee Kristukseen uskovia myös kristityiksi liittokansaa ”Kristuksen lapsiksi, hänen pojikseen ja hänen tyttärinään”.

Mitä tarkoittaa se, että meitä kutsutaan Kristuksen nimellä? Se tarkoittaa sitä, että solmimme liittoja ja pidämme ne, muistamme Hänet aina, pidämme Hänen käskynsä olemme ”[halukkaita] olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa”. Se tarkoittaa sitä, että seisomme profeettojen ja apostolien rinnalla, kun he vievät Kristuksen sanomaa – oppeineen, liittoineen ja toimituksineen – kaikkialle maailmaan. Se tarkoittaa myös sitä, että palvelemme muita, jotta lievitämme kärsimystä, olemme valona ja tuomme toivoa Kristuksessa kaikille ihmisille. Tämä on tietenkin elinikäinen päämäärä. Profeetta Joseph Smith opetti: ”Tämä on tila, johon kukaan ihminen ei ole koskaan päässyt hetkessä.”

Koska opetuslapsuuden matka vaatii aikaa ja ponnistelua rakentuen rivi rivin päälle, käsky käskyn päälle, on helppoa takertua maailmallisiin nimityksiin. Ne tuottavat vain väliaikaista arvoa, eivätkä ne koskaan riitä yksinään. Lunastus ja se, mikä on iankaikkista, tulee vain ”pyhässä Messiaassa ja hänen kauttansa”. Siksi profeettallisen neuvon noudattaminen opetuslapsuuden asettamisesta etusijalle on sekä ajankoh- taista että viisasta, varsinkin aikana, jolloin on

tun et sage, surtout à une époque où tant de voix et d'influences concurrentes s'affrontent. C'est l'essence du message du roi Benjamin, qui a dit : « Je voudrais que vous vous souveniez de toujours retenir le nom [du Christ] écrit dans votre cœur, afin [...] que vous entendiez et connaissiez la voix par laquelle vous serez appelés, et aussi le nom par lequel il vous appellera. »

J'ai vu cela dans ma propre famille. Mon arrière-grand-père, Martin Gassner, a été changé à jamais parce qu'un humble président de branche a répondu à l'appel du Sauveur. En Allemagne, en 1909, les temps étaient durs et l'argent se faisait rare. Martin travaillait comme soudeur dans une usine de fabrication de tuyaux. De son propre aveu, la plupart des jours de paie se terminaient au pub pour boire, fumer et payer des tournées à ses collègues. Sa femme l'a finalement averti que s'il ne changeait pas, elle partirait.

Un jour, un collègue de Martin l'a croisé sur le chemin du pub, une brochure religieuse froissée à la main. Il l'avait trouvée par terre et a expliqué à Martin qu'il avait ressenti quelque chose de spécial après avoir lu la brochure intitulée «Was wissen Sie von den Mormonen?» qui se traduit par «Que savez-vous des mormons?» Le titre a certainement changé depuis.

Une adresse imprimée au dos était juste assez lisible pour déchiffrer l'emplacement de l'église. Elle se trouvait à une distance considérable, mais ils avaient été touchés par ce qu'ils avaient lu et ont décidé de prendre le train ce dimanche-là pour en savoir plus. Quand ils sont arrivés, ils ont découvert que l'adresse n'était pas celle de l'église qu'ils s'attendaient à y trouver, mais celle d'une entreprise de pompes funèbres. Martin a hésité, car une église dans un funérarium, cela ressemblait un peu trop à un forfait tout compris.

Mais à l'étage, dans une salle louée, ils ont trouvé un petit groupe de saints. Un homme les a invités à une réunion de témoignage. Martin a été touché par l'Esprit et a été tellement impressionné par les témoignages simples et fervents qu'il a rendu le sien. C'est là, dans cet endroit des plus improbables, qu'il a déclaré qu'il savait déjà que cela devait être vrai.

Plus tard, l'homme s'est présenté comme étant le président de branche et a demandé s'ils reviendraient. Martin a expliqué qu'il vivait trop loin et qu'il n'avait pas les moyens de faire le déplacement chaque semaine. Le président de branche a simplement dit : « Suivez-moi. »

hyvin paljon kilpailevia ääniä ja vaikutteita. Tämä oli kuningas Benjaminin neuvon ytimessä, kun hän sanoi: ”Minä tahdon, että te muistatte pitää [Kristuksen] nimen aina sydämeenne kirjoitettuna, [jotta] te kuulette ja tunnette äänen, jolla teitä kutsutaan, ja myös nimen, jolla hän teitä kutsuu.”

Olen nähnyt tämän omassa perheessäni. Isoäitini isä Martin Gassner muuttui ikuisesti, koska nöyrä seurakunnanjohtaja vastasi Vapahtajan kutsuun. Saksassa elettiin vuonna 1909 vaikeita aikoja, ja raha oli tiukalla. Martin työskenteli hitsaajana putkitekniikassa. Hänen omien sanojensa mukaan useimmat palkkapäivät päättyivät juomiseen, tupakointiin ja juomakierrosten ostamiseen pubissa. Lopulta vaimo varoitti Martinia, että jos mies ei muutu, vaimo jättäisi hänet.

Eräänä päivänä Martin tapasi työtoverinsa matkalla publiin, ja työtoverilla oli kädessään rypistynyt uskonnollinen kirjanen. Hän oli löytänyt sen kadulta ja kertoi Martinille, että hänestä tuntui jotenkin erilaiselta luettuaan esitteen nimeltä Was wissen Sie von den Mormonen? eli Mitä tiedät mormoneista? Olen varma, että esitteen nimi on muuttunut.

Taakse leimattu osoite oli juuri ja juuri luettavissa, jotta kirkon sijainnin pystyi selvittämään. Paikka oli huomattavan kaukana, mutta he liikuttuivat lukemastaan, ja he päättivät mennä junalla sinä sunnuntaina tutkimaan asiaa. Kun he saapuivat paikalle, he huomasivat, että osoite ei ollutkaan heidän odottamansa kirkko, vaan hautausoimisto. Martin epäröi – koska oikeasti kirkko hautausoimiston tiloissa kuulosti vähän liian käytännölliseltä yhdistelmältä.

Mutta yläkerran vuokrasalista he löysivät pienen pyhien ryhmän. Eräs mies kutsui heidät todistuskokoukseen. Henki kosketi Martinia, ja yksinkertaiset, palavat todistukset tekivät häneen niin suuren vaikutuksen, että hän lausui todistuksensa. Ja juuri siellä, tuossa mitä epätodennäköisimmässä paikassa, hän kertoi jo tietävänsä, että sen täytyy olla totta.

Jälkeenpäin mies esittäytyi seurakunnanjohtajaksi ja kysyi, tulisivatko he takaisin. Martin selitti, että hän asui liian kaukana eikä hänellä ollut varaa viikoittaiseen matkaan. Seurakunnanjohtaja sanoi vain: ”Seuratkaa minua.”

Ils ont marché jusqu'à une usine voisine où travaillait un ami du président de branche. Après une courte conversation, Martin et son ami se sont vu proposer un emploi. Ensuite, le président de branche les a conduits dans un immeuble et a trouvé un logement pour leurs familles.

Tout cela s'est passé en à peine deux heures. La famille de Martin a déménagé la semaine suivante. Six mois plus tard, ils se sont fait baptiser. L'homme autrefois connu comme un ivrogne invétéré est devenu si fervent dans sa nouvelle religion que les gens de la ville ont commencé à l'appeler, peut-être ironiquement, « le prêtre ».

Quant au président de branche, je ne peux pas vous dire son nom, son identité a été perdue avec le temps. Mais je l'appelle un disciple, un ambassadeur, un chrétien, un bon Samaritain et un ami. Son influence rayonne encore cent seize ans plus tard, et je marche dans ses pas de disciple.

Un dicton dit que l'on peut compter le nombre de pépins dans une pomme, mais pas le nombre de pommes dans un pépín. La semence plantée par le président de branche a produit d'innombrables fruits. Il était loin de se douter que, quarante-huit ans plus tard, plusieurs générations de la famille de Martin, des deux côtés du voile, seraient scellées dans le temple de Berne, en Suisse.

Les plus grands sermons sont peut-être ceux que nous n'entendons jamais, mais que nous voyons dans les actions discrètes et modestes observées dans la vie de personnes ordinaires qui, essayant d'être comme Jésus, vont de lieu en lieu faisant du bien. Ce que ce président de branche bienveillant a fait ne faisait pas partie d'une liste de choses à faire. Il vivait simplement l'Évangile de la manière décrite dans le livre d'Alma : « Ils ne renvoyaient aucun de ceux [...] qui avaient faim, ou qui avaient soif, ou qui étaient malades, [...] ils étaient généreux envers tous, jeunes et vieux [...] hommes et femmes. » Et, un point que nous ne devons pas négliger est qu'ils n'ont renvoyé personne, « qu'ils fussent hors de l'Église ou dans l'Église ».

Ceux qui prennent sur eux le nom du Christ reconnaissent que, comme Joseph Smith l'a dit : « Un homme rempli de l'amour divin ne se contente pas d'être une bénédiction pour sa famille, mais il parcourt le monde entier, cherchant à être une bénédiction pour tout le genre humain. »

He kävelivät muutaman korttelin päähän läheiseen tehtaaseen, jossa työskenteli seurakunnanjohtajan ystävä. Lyhyen keskustelun jälkeen sekä Martinille että hänen ystävälleen tarjottiin työtä. Sitten seurakunnanjohtaja ohjasi heidät kerrostaloon ja järjesti asunnon heidän perheilleen.

Kaikki tämä tapahtui parissa tunnissa. Martinin perhe muutti seuraavalla viikolla. Puoli vuotta myöhemmin he menivät kasteelle. Miehestä, joka oli kerran tunnettu toivottomana juoppona, tuli uudessa uskossaan niin innokas, että kaupunkilaiset alkoivat kutsua häntä – ehkeivät kovinkaan lempeästi – ”papiksi”.

Mitä tulee seurakunnanjohtajaan, en voi kertoa hänen nimeään – hänen henkilöllisyytensä on kadonnut ajan saatossa. Mutta kutsun häntä opetuslapsiksi, lähettilääksi, kristityksi, laupiaaksi samarialaisiksi ystäväksi. Hänen vaikutuksensa tuntuu yhä 116 vuotta myöhemmin, ja saan jatkaa hänen opetuslapseutensa perintöä.

”On olemassa sanonta, jonka mukaan on mahdollista laskea yhdessä omenassa olevat siemenet, mutta on mahdotonta laskea yhdestä siemenestä tulevat omenat.” Seurakunnanjohtajan kylvämä siemen on tuottanut lukemattomia hedelmiä. Hän ei olisi osannut aavistaa, että 48 vuotta myöhemmin useita Martinin perheen sukupolvia sinetöitäisiin verhon kummallakin puolella Bernin temppelissä Sveitsissä.

Ehkä suurimpia saarnoja ovat ne, joita emme koskaan kuule mutta joita näemme hiljaisissa, vaatimattomissa toimissa ja teoissa, joita havaitaan tavallisten ihmisten elämässä, kun he pyrkivät olemaan kuin Jeesus ja kulkevat ympäri maata tehden hyvää. Se, mitä tämä hyväntahtoinen seurakunnanjohtaja teki, ei ollut missään tarkistusluettelossa. Hän yksinkertaisesti eli evankeliumin mukaan, kuten Alman kirjassa kuvaillaan: ”He – – eivät lähettäneet pois ketään, – – joka oli nälkäinen tai joka oli janoinen tai joka oli sairas – –; he olivat anteliaita kaikille, sekä vanhoille että nuorille, – – sekä miehille että naisille.” Ja seikka, jota meidän ei pidä jättää huomiotta: he eivät lähettäneet pois ketään, ”kuuluivatpa he kirkkoon tai eivät”.

Ne, jotka ottavat päälleen Kristuksen nimen, ymmärtävät, kuten Joseph Smith sanoi: ”Mies, joka on täynnä Jumalan rakkautta, ei tyydy siunaamaan ainoastaan omaa perhettään, vaan vaeltaa halki koko maailman innokkaana siunamaan koko ihmiskuntaa.”

C'est ainsi que Jésus a vécu. En fait, il a tant fait que ses disciples ne pouvaient pas tout écrire. L'apôtre Jean a écrit : « Jésus a fait encore beaucoup d'autres choses ; si on les écrivait en détail, je ne pense pas que le monde même puisse contenir les livres qu'on écrirait. »

Efforçons-nous de suivre l'exemple du Christ, de faire le bien et de faire de notre vie de disciple une priorité constante, afin que chacune de nos interactions avec les autres leur fasse ressentir l'amour de Dieu et le pouvoir du Saint-Esprit qui confirme. Nous pourrions alors nous joindre à mon arrière-grand-père et à des millions d'autres qui ont déclaré, comme le disciple André : « Nous avons trouvé le Messie. »

En fin de compte, notre identité n'est pas définie par le monde. Mais notre condition de disciple est définie par les ordonnances que nous recevons, les alliances que nous respectons et l'amour que nous montrons à Dieu et à notre prochain en faisant simplement le bien. Comme l'a enseigné le président Nelson, nous sommes réellement enfants de Dieu, enfants de l'alliance, disciples de Jésus-Christ.

Je témoigne que Jésus-Christ vit et qu'il nous a rachetés. C'est lui qui a dit : « Je t'appelle par ton nom : tu es à moi ! » Au nom de Jésus-Christ. Amen.

Tällä tavoin Jeesus eli. Itse asiassa Hän teki niin paljon, etteivät Hänen opetuslapsensa pystyneet kirjoittamaan sitä kaikkea muistiin. Apostoli Johannes kirjoitti: ”Paljon muutakin Jeesus teki. Jos kaikki vietäisiin kohta kohdalta kirjaan, luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa.”

Pyrkikäämme noudattamaan Kristuksen esimerkkiä tehden hyvää ja asettaen opetuslapseuden etusijalle koko elämämme ajaksi, niin että joka kerta ollessamme tekemisissä muiden kanssa he tuntevat Jumalan rakkautta ja Pyhän Hengen vahvistavaa voimaa. Silloin me voimme liittyä isoäitini isän ja miljoonien muiden joukkoon, jotka ovat julistaneet opetuslapsi Andrean tavoin: ”Me olemme löytäneet Messiaan!”

Loppujen lopuksi maailma ei määrittele meidän identiteettiämme. Mutta opetuslapseutemme määrittellään sen perusteella, mitä toimituksia me saamme, mitä liittoja me pidämme ja millaista rakkautta me osoitamme Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan yksinkertaisesti tekemällä hyvää. Kuten presidentti Nelson opetti, me olemme todellakin Jumalan lapsia, liiton lapsia, Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Todistan, että Jeesus Kristus elää ja Hän on lunastanut meidät. Hän on se, joka sanoi: ”Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.” Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.